

အစိမ်းရောင်

ညောင်ပင်အောက်က

သွေးပျက်ဖွယ်ရာသူ

ညောင်ပင်အောက်က သွေးပျက်ဖွယ်ရာည

ဒီညကား ရွာ၏ ဘုရားပွဲတစ်ည ဖြစ်လေသည်။ ပွဲဈေးတန်းလေးမှ အကြီးအကျယ်တော့ မဟုတ်ပေမဲ့ လူသူကတော့ စည်ကားလျက်ပင် ရှိလေသည်။ ဈေးဆိုင် တွေကလည်း တော်တော်များများ ဖွင့်လှစ်ကာ ပစ္စည်း စုံစုံလင်လင်ပင် ရောင်းချလျက်ရှိသည်။ ခြံထွက်သီးနှံများ။ အဝတ်တန်ဆာ အစုံအလင်။ မုန့်။ လင်ဆောင်ပစ္စည်း။ ကလေးကစားစရာ။ စားသောက်ဖွယ်ရာ ဆိုင်များ။ တချို့ဆိုရင် အရက်ပုန်း ဆိုင်တွေပင် ဖွင့်လှစ် ရောင်းချ နေကြလေသည်။

မီးရောင်စုံတွေရဲ့ အောက်မှာ တော့ ရွာသူ အပျိုလေးများ ကလည်း ဟန်ရေးပြလျက် ရှိနေသလိုပင်။ ဘုရားပွဲ၌ လာရောက်ကပြ ဖြေဖျော်သည့် ဇာတ်စင်ကြီးမှာ လည်း ဗလာပွဲဖြစ်၍ ဖျာနေရာ ဝယ်သူကဝယ်။ ဖျာမဝယ်သူတွေ ကတော့ လှည်းများကို ပွဲခင်း၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် ဆီတွင် နေရာယူလျက် ရှိသည်။

ထိုဘုရားပွဲ အနီးက ရွာတစ်ရွာ၏ အိမ်တစ်အိမ် အတွင်းမှာ တော့ လူပျိုတစ်သိုက် စကားပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

"ဟေ့ကောင် ထွန်းမောင် မြန်မြန်လုပ်ပါဟ ဟိုမှာ ဝိုင်းစိန်မတို့ တောင် သွားကုန်ကြပြီ"

"ငါမလိုက်ချင်ပါဘူးကွာ မင်းတို့ ကလည်း "

"လိုက်ခဲ့ပါကွာ ပျော်ဖို့ ကောင်းမှာ ပါ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါပဲ ရွာမှ ဒီလိုဘုရားပွဲ ရှိတာကွ"

စသဖြင့် ခေါ်သူကခေါ် ငြင်းသူက ငြင်းဖြင့် စကားစက မပြတ်နိုင် သေးပေ။

ရွာလေးက ကန်တော်ကြီး ကျေးရွာဟု အမည် တွင် လေသည် ။ အ နီးဝန်းကျင်မှာ လည်း ညောင်ကန်သာရွာ။ ပိန္နဲပင်ရွာ။ သုံးအိမ်ရွာ။ ပန်း တောက်မြိုင်ရွာ။ မိုးခိုရွာ။ စသဖြင့် ရွာတော်တော် များများ ရှိလေသည် ။ ကန်တော်ကြီး ရွာလေးကတော့ ပို၍ ကြီးပြီး တခြားရွာတွေထက် အိမ်ခြေလည်း ပိုများ လေသည် ။ တစ်နှစ်ကို တစ်ခါဆိုသလို ရွာဘုရားပွဲ ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည် ။

ဒီရွာလေးမှာ တော့ ထွန်းမောင်။ မြင့်အောင်။ လှပို။ ထိုသုံးယောက် က အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပင် ဖြစ်လေသည် ။ ယခုလည်း ဘုရားပွဲ သွားဖို့ ထွန်းမောင်ကို ခေါ်နေခြင်းပင်။ ထွန်းမောင် ဆိုတာကလည်း ဒီ လို ပွဲဈေးတွေ ဘုရားပွဲတွေလို လူရှုပ်တဲ့ နေရာ။ လူစည်တဲ့ နေရာ ဆိုလျှင် သွားချင်လှသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မလိုက်ဖို့ ကို ငြင်းဆန်နေပေမဲ့ မြင့်အောင်နှင့် လှပို တို့ က အတင်းပင် ခေါ်နေလေသည် ။

ထွန်းမောင်၏ အဖေနှင့် အမေကလည်း ဘုရားပွဲကို လိုက်သွားဖို့ ပြောနေလေတော့ နောက်ဆုံးမှာ မလိုက်ချင်ပေမဲ့ စိတ်မပါစွာပင် ထ၍ လိုက်လာခဲ့လေသည် ။

"ထွန်းမောင်ကလည်း ကွာ ... ဒီလို ငူငူငိုငိုကြံ ဖြစ်မနေပါနဲ့ ... ဟို ရောက်ရင် မင်းပျော်သွားမှာ ပါကွာ"

မြင့်အောင်က ထိုသို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါ လှပိုကလည်း ရီကျဲကျဲ လုပ် လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်တယ်ကွ ... ပွဲဈေးမှာ အပျိုလေးတွေလည်း အများ သားပဲလေ "

ဒီတော့ ထွန်းမောင်လည်း သက်ပြင်းသာ ချလျက် ...

"တော်ပါကွာ ... မင်းတို့ အတင်းခေါ်လို့ သာ လိုက်လာရတာ စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ်"

"လာပါကွာ ... မြန်မြန်လျှောက် ဟိုရောက်ရင် ပျော်မှာ ပါ"

ဟု ဆိုလျက် မြင့်အောင်နှင့် လှပိုတို့ က ထွန်းမောင်အား အတင်းပင် ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။ ။

ဘုရားပွဲဈေးနား နီး လာလေလေ ဈေးဆိုင်တွေက သီချင်းသံတွေ လူညံဆူသံတွေကို ဆူဆူညံညံပင် ကြားလာရသည်။ ။ သူတို့ သုံးယောက်လည်း ဘုရားပွဲ ကျင်းပရာ ရွာအပြင်ဘက် လယ်ကွင်း နားသို့ပင် ရောက်လာကြလေသည်။ ။

ထိုပွဲဈေးတန်း အစပ် လယ်ကွင်းနားမှာ တော့ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိလေသည်။ ။ ထိုအပင်ကြီးကား နှစ်ပေါင်း ကြာရှည်နေ၍ သက်တမ်းရင့်နေပြီး တော်တော်လည်း ကြီးကြီးမားမား ရှိနေ လေသည်။ ။ ထိုအပင်ကြီး အနားသို့ ရောက်ရင်တော့ ပွဲဈေးတန်းနဲ့ တော်တော်လေး နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုအခိုက်မှာ ထွန်းမောင်က ပွဲဈေးတန်းကို

တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို ပြော လိုက်လေသည်

။

"မင်းတို့ သွားကြတော့ကွာ ... ဒီအနားမှာ ပဲ ငါစောင့်နေတော့မယ်"

ထွန်းမောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုသို့ပြောလိုက်
လေသောကြောင့် လှပိုက ...

"ဟာ ... မင်းကလည်း မဟုတ်တာကွာ ... ရှေ့ဆို ရောက်နေပြီလေ
လိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး "

"တော်ပါပြီကွာ ဒီမှာ ပဲ နေခဲ့မယ် ... ငါမလိုက်ချင်ဘူး မင်းတို့ သာ
သွားကြကွာ ... နည်းနည်းကြာလို့ မှ မင်းတို့ ပြန်မလာရင် ငါလည်း ပြန်
နှင့်မယ်ကွာ"

မြင့်အောင်နှင့် လှပိုလည်း ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရတော့၍ စိတ်ဆိုးသလို
ဖြစ်သွားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ထွက်လာခဲ့ လိုက်တော့သည် ။

ထွန်းမောင်လည်း ညောင်ပင်နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ဖိနပ်လေးကို ချွတ်ကာ
ခုထိုင်လိုက်ပြီး ပွဲဈေးကိုပဲ မျှော်ကြည့် နေလိုက်သည် ။ သည် လို နေရာ
မျိုးကိုတော့ သူလည်း စိတ်မပါသောကြောင့် မသွားချင်တာက အမှန်ပင်
။ လူကြောက်တာလား ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပေ။ သူကိုယ်၌ ကိုက ဒီ
လို လူစုစုမှာ မနေလို၍ ပင် ဖြစ်လေသည် ။ အခုလို စိတ်အေးလက်အေး
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာကိုပဲ ကျေနပ်လေသည် ။ ထွန်းမောင်လ
ည်း ဟိုတွေး ဒီတွေးဖြင့် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေခဲ့စဉ် ရုတ်
တရက် နားထဲသို့ အသံတစ်သံက တိုးဝင်လာခဲ့လေသည် ။

"အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီး ... ဘာထိုင် လုပ်နေတာလဲ ရှင့်"

တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေစဉ် ရုတ်တရက် အမျိုးသ

မီး တစ်ယောက်၏ အသံကြောင့် သူလည်း လန့်သွားမိသည်။ ။ ထို့နောက် ခေါ်သံ ကြားရာသို့ မဝံ့မရဲနှင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ ...

"ဟင် ... ဘယ်သူတုန်းဟ"

ဆိုကာ ကိုယ့်မျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ။ တွေ့လိုက်ရသည် က မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံး မျက်ခုံးကောင်းကောင်း နှင့် ဆံပင်ရှည်ရှည် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ပင်။ သူလည်း ခုလို တိတ်ဆိတ်ပြီး လူသူ ပြတ်လတ်တဲ့ နေရာမှာ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတာ ဆိုတော့ အံ့ဩလျက် ငေးကြည့်နေ မိလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုမိန်းကလေးက ပြုံးပြလျက် စကားကို စတင် ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"ကျွန်မ ခေါ်တာပါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပွဲဈေး မသွားဘူးလား ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း သရဲ မကြောက်ဘူးလား"

ဟူ၍ စနောက်သံဖြင့် ပြော လိုက်လေပြီး တခစ်ခစ်နဲ့ ပင် ရယ်နေသေးသည်။ ။

"ဟင် ... အင်း အင်း"

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ထွန်းမောင်လည်း ကြောင်သွားပြီး ဘာဖြေလို့ ဖြေလိုက်မှန်းပင် မသိလိုက်ပေ။ နောက်မှ သတိရလာကာ ...

"ဪ ... အေး ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့ ... မသွားချင်လို့ ဒီမှာ ထိုင်နေတာပါ ... ဒါထက် ဒီက ငါ့ညီမရော ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ဒီလို မေးလိုက်တဲ့ အခါ ထိုမိန်းကလေးက သူနဲ့ မနီးမဝေးမှာ အသာ အယာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပွဲဈေးတန်းဘက်ကို ငေးကြည့် လျက် ...

"ကျွန်မက မိုးခိုရွာကပါ ... ဒီကို လာတာကတော့ အဖော်တွေနဲ့ လာတာပါ ... ပွဲခင်းထဲမှာ လူစုကွဲသွားလို့ ဒီမှာ လာစောင့်နေတာလေ ... ပြန်ရင်လည်း ဒီလမ်းကပဲ ပြန်ရမှာ "

ထိုအခါမှ သူလည်း မိုးခို ရွာကမှန်း သိလေသည် ။ မိုးခိုရွာက ဒီကနေဆိုလျှင် သိပ်တော့ မဝေးတော့ပေ။ ဒါ့ကြောင့် ထွန်းမောင်လည်း ပျင်းပျင်း ရှိလာတာနဲ့ စကားရှာပြီး ပြောလိုက်တော့သည်။

"ဒါနဲ့ ... ဒီကညီမ နာမည်က ..."

"ကျွန်မနာမည်က မြနင်းပါ ... အစ်ကိုကြီးကရော"

"အစ်ကိုကြီးက ထွန်းမောင်ပါ ... ဒီရွာကပဲလေ"

ထွန်းမောင်လည်း ဒီလို အဖော်ရပြီဟု တွေးကာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားတွေ အပြန်လှန် ပြောဖြစ်ကြလေသည် ။ ရီစရာ မောစရာတွေ ပြောလိုက်။ ရွာအကြောင်းတွေ ပြောလိုက်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြောပြကြလိုက်နဲ့ ခဏအကြာမှာ ပဲ သူတို့တွေလည်း ရင်းနှီးသွားကြလေသည် ။ ဒီလိုရှိနေရင်း ခဏအကြာမှာ ပဲ မြနင်းက ...

"အစ်ကိုရေ ခဏနေ ညီမအဖော်တွေ ပြန်လာကြတော့မယ်"

"အင်း အဲဒီတော့ ..."

"ဪ ... အစ်ကိုကို တွေ့သွားရင် ညီမကို ဆူကြမှာ ပေါ့ ... ဒီတော့ အစ်ကိုလည်း အိမ်ပြန်တော့ မနက်ဖြန် ညကျရင်လည်း ညီမတို့ ပွဲလာဦးမှာ ပဲ ဒီမှာ ပဲ စောင့်နေလေ စကား ပြောကြတာပေါ့"

ဒီလို ကြားလိုက်ရတော့ သူလည်း အရမ်း ပျော်သွားမိသည် ။ အခုတောင် မြနင်းနဲ့ စကားပြောရတာ အရမ်းကို ပျော်နေခဲ့သည် ပဲ။ ထွန်းမောင်လည်း မနက်ဖြန်အတွက် ရင်ခုန်လျက် အိမ်ကိုပင် တစ်ချိုးတည်း

ပြန်လာခဲ့ လေတော့သည်။ ။
